

VASTAUS OLEHNOVITSHILLE JA ARISTOVILLE

*„Proletarskaja Revoljutsija“ aikakauslehden toimitukselle
lähetetyn kirjeen „Eräistä bolshevismien historian
kysymyksistä“ johdosta*

Tov. Olehnovitshille

Kirjeenne olen saanut. Vastaukseni myöhästyi suuren työkuormituksen vuoksi.

En mitenkään voi olla samaa mieltä kanssanne, toveri Olehnovitsh. Ja seuraavista syistä.

1. Ei ole totta, että „trotskilaisuus ei ole milloinkaan ollut kommunismin fraktio“. Mikäli trotskilaiset erosivat organisatoorisesti — vaikkapa vain väliaikaisestikin — menshevismistä, luopuivat — vaikkapa vain väliaikaisestikin — bolshevisminvastaisista katsantokannoistaan ja heidät otettiin puolueeseen ja Kominterniin ja he alistuivat näiden päätöksiin, — oli trotskilaisuus kieltämättä kommunismin osa, fraktio.

Trotskilaisuus oli kommunismin fraktio sekä sanan laajassa merkityksessä, s.o. maailman kommunistisen liikkeen osana, joka säilytti ryhmänsä erillisyyden, että sanan **altaassa** merkityksessä, s.o. enemmän tai vähemmän järjestyneenä **fraktiona** NKP(b):n sisällä, joka fraktio taisteli vaikutusvallasta puolueessa. Olisi naurettavaa kieltää kaikille tunnetut tosiasiat siitä, että trotskilaiset olivat ryhmä NKP(b):ssa,

tosiasiat, jotka on merkitty NKP(b):n edustajakokousten ja konferenssien päätöslauselmiin.

NKP(b) ei siedä ryhmiä eikä se voi suostua niiden legalisoimiseen? Niin, ei siedä eikä voi suostua niiden legalisoimiseen. Mutta se ei vielä merkitse sitä, etteivätkö trotskilaiset olisi todellisuudessa muodostaneet ryhmää. Juuri siksi, että trotskilaisilla oli todellisuudessa oma ryhmänsä, jonka legalisoimisen puolesta he taistelivat, — juuri sen vuoksi — muun muassa sen vuoksi heidät sitten heitettiin ulos puolueesta.

Te yritätte selviytyä pelistä sillä, että pyritte erottamaan trotskilaisuuden trotskilaisista olettaen, että se, mikä koskee trotskilaisuutta, ei voi koskea trotskilaisia. Toisin sanoen Te tahdotte sanoa, että trotskilaisuus ei milloinkaan ole ollut kommunismin fraktio, mutta Trotski ja trotskilaiset ovat olleet kommunismin fraktio. Se on skolastiikkaa ja itsensä pettämistä, toveri Olenovitsh! Trotskilaisuutta ei voi olla ilman trotskilaisuuden kannattajia, t.s. ilman trotskilaisia, samoin kuin ei voi olla olemassa trotskilaisia ilman trotskilaisuutta, — vaikkapa vain peitettyä ja kokoonkäärittyä, mutta kuitenkin trotskilaisuutta, — muussa tapauksessa he lakkaisivat olemasta trotskilaisia.

Mikä oli trotskilaisten luonteenomainen piirre silloin, kun he muodostivat kommunismin fraktion? Heidän luonteenomaisena piirteenään oli se, että trotskilaiset horjuivat „permanenttisesti“ bolshevismin ja menshevismin välillä, ja tämä horjuminen saavutti korkeimman pisteensä puolueen ja Kominternin jokaisessa käänteessä leimahtaen ryhmäkuntataisteluksi puoluetta vastaan. Mitä se merkitsee? Se merkitsee,

että trotskilaiset eivät olleet todellisia bolshevikkeja, vaikka he kuuluivatkin puolueeseen ja alistuivat sen päätöksiin, että heitä ei myöskään voitu sanoa oikeiksi menshevikkeiksi, vaikka he horjahtelivatkin usein menshevismin puoleen. Nuo horjahtelut ne tulivatkin puolueen sisäisen taistelun perustaksi leniniläisten ja trotskiläisten välillä kaudella, jolloin trotskilaiset olivat puolueessamme (1917 — 1927). Trotskiläisten horjunnan perustan taas muodosti se tosiasia, että käärien kokoon bolshevisminvastaiset katsomuksensa ja tullen sillä tavalla puolueeseen trotskilaiset eivät kuitenkaan luopuneet näistä katsomuksistaan, jonka vuoksi ne, nuo katsomukset, antoivat tietää itsestään erikoisen voimakkaasti puolueen ja Kominternin jokaisessa käänteessä.

Te ette todennäköisesti hyväksy trotskilaisuutta koskevan kysymyksen tällaista tulkintaa. Mutta silloin Teidän on päädyttävä jompaan kumpaan kahdesta väärästä johtopäätöksestä. **Joko** Teidän on päädyttävä siihen, että puolueeseen tultuaan Trotski ja trotskilaiset luopuivat täydellisesti katsantokannoistaan ja muuttuivat todellisiksi bolshevikkeiksi, mikä ei ole totta, sillä siten oletettaessa jää käsittämättömäksi ja selittämättömäksi se lakkaamaton puolueen sisäinen taistelu, jota trotskilaiset kävivät puoluetta vastaan ja joka käsittää koko sen kauden, jonka trotskilaiset olivat puolueessamme. **Tahi** Teidän on päädyttävä siihen, että trotskilaisuus (trotskilaiset) „on aina ollut menshevismin fraktio“, mikä myöskään ei ole totta, sillä Lenin ja leniniläinen puolue olisivat tehneet periaatteellisen virheen, jos olisivat ottaneet menshevikkejä kommunistiseen puolueeseen vaikkapa vain minuutiksikin.

2. Ei ole totta, että trotskilaisuus „on aina ollut menshevismin fraktio, porvariston asioimiston eräs muoto työväenliikkeessä“, samoin kuin myöskään Teidän yrityksenne erottaa „puolueen suhde trotskilaisuuteen työväenliikkeessä toimivan porvariston asioimiston teoriana ja käytäntönä“ „puolueen suhteesta Trotskiin ja trotskilaisiin määrättyllä historiallisella ajankohdalla“ ei ole oikea.

Ensinnäkin, kuten jo ylempänä sanoin, Te teette virheen, skolastisen virheen, kun irroitatte keinotekoisesti trotskilaisuuden trotskilaisista ja päinvastoin — trotskilaiset trotskilaisuudesta. Puolueemme historia osoittaa, että tällainen irroittaminen, sikäli kuin sitä on ollut puolueemme yhdessä tai toisessa osassa, on aina ja täydellisesti ollut eduksi trotskilaisuudelle helpottaen sitä peittämään puoluevastaiten vehkeilyjensä jälkiä. Voin sanoa Teidän korvaanne, että ottaessanne poliittiseen käytäntöömme tavaksi irroittaa keinotekoisesti toisistaan kysymyksen trotskilaisuudesta ja kysymyksen trotskilaisista Te teette mitä suurimman palveluksen Trotskille ja trotskilaisille salakuljettajille.

Toiseksi, tehtyänne tämän virheen Te olette pakoitettu tekemään myös toisen, siitä johtuvan virheen, olettaessanne, että „määrättyllä historiallisella ajankohdalla“ puolue piti Trotskia ja trotskilaisia todellisina bolshevikkeina. Mutta tällainen oletamus on perin juurin väärä eikä se sovi mitenkään yhteen trotskilaisten ja leniniläisten välillä käydyn puolueen sisäisen taistelun historiasta otettujen tosiasiajn kanssa. Miten siinä tapauksessa voidaan selittää herkeämätön taistelu puolueen ja trotskilaisten välillä koko

sinä kautena, minkä trotskilaiset olivat puolueessa? Luuletteko Te, että se oli turhanpäiväistä riitaa eikä periaatteellista taistelua?

Kuten huomaatte, Teidän „korjauksenne“ kirjeseeni, jonka lähetin „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukseen, johtaa järjettömyyteen.

Todellisuudessa trotskilaisuus oli menshevismin fraktio siihen saakka, kun trotskilaiset liittyivät puolueeseemme, siitä tuli väliaikaisesti kommunismin fraktio sen jälkeen, kun trotskilaiset liittyivät puolueeseemme, siitä tuli uudelleen fraktio menshevismissä sen jälkeen, kun trotskilaiset karkoitettiin puolueestamme. „Koira palasi oksennuksensa ääreen“.

Siis:

a) ei voida väittää, että „määrätyllä historiallisella ajankohdalla“ puolue piti Trotskia ja trotskilaisia **todellisina** bolshevikkeina, sillä tällainen olettaus on perin juurin ristiriidassa puolueemme historiasta vuosien 1917—1927 kaudelta otettujen tosiasian kanssa;

b) ei voida olla sitä mieltä, että trotskilaisuus (trotskilaiset) „oli aina menshevismin fraktio“, sillä sellainen olettaus johtaisi siihen, että vuosien 1917—1927 kaudella puolueemme olisi ollut bolshevikkien ja menshevikkien välisen **blokin** puolue eikä bolshevistisesti monoliittinen puolue, mikä väittämä on kerrassaan väärä eikä sovi yhteen bolshevismin perusteiden kanssa;

c) ei voida keinotekoisesti irroittaa toisistaan kysymystä trotskilaisuudesta ja kysymystä trotskilaisista joutumatta vaaraan muuttua tahtomattaan trotskilaisen vehkeilyjen välikappaleeksi.

Millainen ulospääsy jää? Jää vain yksi ulospääsy: hyväksyä se, että „määrätyllä historiallisella ajankohdalla“ trotskilaisuus oli kommunistin fraktio, — fraktio, joka horjui bolshevismien ja menshevismien välillä.

J. Stalin

Tammikuun 15 p:nä 1932

Tov. Aristoville

Teillä on syntynyt väärinkäsitys, tov. Aristov.

Toisaalta kirjoituksen „Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka“³¹ (v. 1924) ja toisaalta „kirjeen „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukselle“ (v. 1931) välillä ei ole ristiriitaa. Nämä kaksi asiakirjaa valaisevat kysymyksen eri puolia, ja se näytti Teistä „ristiriidalta“. Mutta siinä ei ole „ristiriitaa“.

Kirjoituksessa „Lokakuun vallankumous“ puhutaan siitä, että ei Rosa Luxemburg, vaan Parvus ja Trotski esittivät vuonna 1905 „permanentin“ vallankumouksen teorian Leniniä vastaan. Se vastaa täydellisesti historiallista todellisuutta. Nimenomaan Parvus, joka saapui Venäjälle 1905 ja toimitti erikoista sanomalehteä, jossa hän esiintyi aktiivisesti „permanentin“ vallankumouksen puolesta leniniläistä „rakennelmaa“ vastaan, nimenomaan Parvus ja sitten Parvuksen jälkeen ja yhdessä hänen kanssaan myös Trotski, — nimenomaan nämä kaksi pommittivat silloin Leninin vallan-

kumouskaaviota ja asettivat sitä vastaan „permanentin“ vallankumouksen teorian. Mitä Rosa Luxemburgiin tulee, niih hän oli silloin kulissien takana, pidättäytyi aktiivisesta taistelusta Leniniä vastaan tällä pohjalla, pitäen nähtävästi viisaampana olla toistaiseksi yhtymättä taisteluun.

Väitellessäni Radekia vastaan kirjoituksessa „Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka“ minä kärjistin kysymystä Parvuksen suhteen siksi, että puhuessaan vuodesta 1905 ja „permanentista“ vallankumouksesta Radek vaikenä Parvuksesta **tarkoituksellisesti**. Ja hän vaikenä Parvuksesta siksi, että vuoden 1905 jälkeen Parvuksesta tuli odiöösi henkilö, miljonääri, joka muuttui Saksan imperialistien suoranaiseksi asiamieheksi, eikä Radek halunnut sitoa „permanentin“ vallankumouksen teoriaa Parvuksen odiöösiin nimeen, halusi kiertää historian tosiasiat. Mutta minä kävin poikkiteloin ja tein tyhjäksi Radekin manööverin palauttamalla historiallisen totuuden oikeuksiinsa ja antamalla Parvukselle hänelle kuuluvan tunnustuksen.

Siten on asia kirjoituksen „Lokakuun vallankumous ja venäläisten kommunistien taktiikka“ suhteen.

Mitä tulee „kirjeeseen „Proletarskaja Revoljutsijan“ toimitukselle“, niin siinä valaistaan jo kysymyksen toista puolta, nimittäin sitä, että „permanentin“ vallankumouksen teorian ovat kyhänneet Rosa Luxemburg ja Parvus. Ja se myöskin vastaa historiallista todellisuutta. Ei Trotski, vaan Rosa Luxemburg ja Parvus **kyhäisivät** „permanentin“ vallankumouksen teorian. Ei Rosa Luxemburg, vaan Parvus ja Trotski **esittivät** vuonna 1905 „permanentin“ vallankumouksen teo-

rian ja taistelivat aktiivisesti sen puolesta Leniniä vastaan.

Myöhemmin myöskin Rosa Luxemburg alkoi taistella aktiivisesti Leninin vallankumouskaaviota vastaan. Mutta se tapahtui jo vuoden 1905 jälkeen.

J. Stalin

Tammikuun 25 pnä 1932

„Bolshevik“ № 16,
elokuun 30 pnä 1932